

Cartea lui Daniel - Numărul douăzeci și cinci

Dezvăluirea declinului Babilonului: un pasaj profetic de la Nebucadnețar la Belșatar

Jeff Pippenger

2023-12-20

Căderea lui Belșatar din capitolul cinci fusese prefigurată de căderea lui Nebucadnețar din capitolul patru.

„Asupra ultimului conducător al Babilonului, precum — în chip tipologic — asupra celui dintâi, venise sentința veghetorului divin: «O, împărate,... ție ți se spune: Împărăția s-a depărtat de la tine.» Daniel 4:31.” Profeti și regi, 533.

Nebucadnețar reprezintă începutul, iar Belșatar sfârșitul împărăției care a stăpânit timp de șaptezeci de ani și care, astfel, a simbolizat domnia fiarei care se ridică din pământ din capitolul treisprezece al Apocalipsei (Statele Unite), care avea să stăpânească în vremea când desfrânată din Tir (papalitatea) era dată uitării.

Și va fi în ziua aceea că Tir va fi dat uitării vreme de șaptezeci de ani, după zilele unui singur împărat; iar după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tir va cânta ca o desfrânată. Isaia 23:15.

Prin urmare, Nebucadnețar reprezintă începutul Statelor Unite, iar Belșatar reprezintă sfârșitul Statelor Unite. Nebucadnețar reprezintă începutul cornului republican și începutul cornului protestant. Belșatar reprezintă sfârșitul cornului republican și al cornului protestant.

Judecata adusă asupra lui Nebucadnețar a constat în „șapte vremuri”. Relatarea despre faptul că Nebucadnețar a trăit ca o fiară timp de două mii cinci sute douăzeci de zile a fost folosită de William Miller în aplicarea „celor șapte vremuri” din Levitic douăzeci și șase, deși el nu a abordat cele două mii cinci sute douăzeci, care sunt simbolizate în judecata lui Belșatar.

Și aceasta este scrierea care a fost scrisă: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Aceasta este tâlcuirea lucrului: MENE; Dumnezeu ți-a numărat împărăția și i-a pus capăt. TEKEL; ești cântărit în cumpănă și ești găsit ușor. PERES; Împărăția ta este împărțită și dată mezilor și perșilor. Daniel 5:25-28.

Dincolo de interpretarea pe care Daniel a atribuit-o scrierii misterioase de pe perete, cuvintele „mene” și „tekel” reprezintă o unitate de greutate, iar aceste cuvinte reprezintă, de asemenea, o valoare monetară specifică (Exodul 30:13; Ezechiel 45:12). Un „mene” este cincizeci de sicli, adică o mie de gera. „Mene, mene” echivalează, așadar, cu două mii de gera. Un „tekel” este douăzeci de gera. Prin urmare, „mene, mene, tekel” echivalează cu două mii douăzeci de gera. „Upharsin” înseamnă „a împărți” și, prin urmare, reprezintă o jumătate de „mene” și totalizează cinci sute de gera. Împreună ele reprezintă suma de două mii cinci sute douăzeci.

Ultima referință a sorei White arată că Belșatar a fost tipificat de Nebucadnețar; însă, mai exact, ea a subliniat judecata lor comună, iar ambele judecăți sunt reprezentate drept simbol al celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Există câțiva termeni pe care Scripturile îi folosesc pentru a desemna cele „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Ieremia o prezintă drept indignarea lui Dumnezeu.

Cum a acoperit Domnul, în mânia Sa, fiica Sionului cu un nor și a aruncat din cer pe pământ podoaba lui Israel și nu Și-a adus aminte de așternutul picioarelor Sale în ziua mâniei Sale! Domnul a înghițit toate locuințele lui Iacov și nu a avut milă; a surpat, în mânia Sa, întăriturile fiicei lui Iuda; le-a doborât la pământ; a pângărit împărăția și pe căpeteniile ei. A rețezat, în mânia Sa aprigă, tot cornul lui Israel; Și-a tras înapoi dreapta dinaintea vrăjmașului și a ars împotriva lui Iacov ca un foc aprins, care mistuie de jur împrejur. Și-a încordat arcul ca un vrăjmaș; a stat cu dreapta ca un potrivnic și a ucis tot ce era plăcut ochiului în cortul fiicei Sionului; Și-a vărsat urgia ca un foc. Domnul a fost ca un vrăjmaș: a înghițit Israelul, i-a înghițit toate palatele; i-a nimicit întăriturile și a înmulțit în fiica lui Iuda jalea și tânguirea. Și a smuls cortul Său ca pe o colibă de grădină; a nimicit locurile adunării Sale; Domnul a făcut să fie uitate în Sion sărbătorile rânduite și Sabatele și, în aprinderea mâniei Sale, a disprețuit pe împărat și pe preot. Domnul a lepădat altarul Său, a urât lăcașul Său cel sfânt; a dat în mâna vrăjmașului zidurile palatelor ei; au făcut zarvă în Casa Domnului, ca în ziua unei sărbători rânduite. Domnul a hotărât să dărâme zidul fiicei Sionului; a întins sfoara de măsurat; nu Și-a tras înapoi mâna de la nimicire; de aceea a făcut ca metrezul și zidul să se tânguiască; au tânjit împreună. Plângerile lui Ieremia 2:1-8.

Mânia Domnului este reprezentată drept "indignarea mâniei Sale", iar mânia Lui s-a împlinit atât asupra regatului de nord al lui Israel, cât și asupra regatului de sud al lui Israel. De aceea, Cartea lui Daniel identifică o "prima" și o "ultima" indignare. Ieremia identifică o "linie" pe care Domnul "a întins-o", când Și-a exercitat mânia asupra poporului Său ales. Acea linie este menționată de asemenea în Cartea a doua a Regilor.

Și Domnul a vorbit prin slujitorii Săi, prorocii, zicând: Pentru că Manase, împăratul lui Iuda, a săvârșit aceste urâciuni și a făcut rău mai mult decât toți Amoriții care au fost înaintea lui și a făcut și pe Iuda să păcătuiască prin idolii lui, de aceea așa zice Domnul Dumnezeu al lui Israel: Iată, aduc un rău asupra Ierusalimului și asupra lui Iuda, de care oricine va auzi îi vor țui amândouă urechile. Și voi întinde peste Ierusalim sfoara de măsurat a Samariei și firul cu plumb al casei lui Ahab; și voi șterge Ierusalimul cum șterge un om un blid: îl șterge și îl răstoarnă cu fața în jos. Și voi părăsi rămășița moștenirii Mele și îi voi da în mâna vrăjmașilor lor; și vor ajunge pradă și jaf tuturor vrăjmașilor lor. 2 Împărați 21:10-14.

„Linia” indignării lui Dumnezeu, care este „de șapte ori”-ul lui Moise, a fost întinsă mai întâi peste regatul de nord (casa lui Ahab), iar apoi peste Iuda. Un alt termen biblic pentru „de șapte ori”, derivat din Leviticul douăzeci și șase, este termenul „risipit”.

Atunci Mă voi purta și Eu potrivnic vouă, în aprinderea mâniei; și Eu, chiar Eu, vă voi pedepsi de șapte ori pentru păcatele voastre. Și veți mânca carnea fiilor voștri, și carnea fiicelor voastre o veți mânca. Și voi nimici locurile voastre înalte, vă voi sfărâma chipurile voastre cioplite și

voi arunca trupurile voastre moarte peste trupurile moarte ale idolilor voștri, iar sufletul Meu se va scârbi de voi. Voi face cetățile voastre o pustietate și voi aduce locașurile voastre sfinte la pustiire, și nu voi mirosi mireasma plăcută a mireasmelor voastre. Voi aduce țara la pustiire, iar vrăjmașii voștri care vor locui în ea se vor uimi de ea. Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi; și țara voastră va fi pustiită, iar cetățile voastre, pustii. Atunci țara se va bucura de sabatele ei, câtă vreme va zăcea pustiită, și voi veți fi în țara vrăjmașilor voștri; chiar atunci țara se va odihni și se va bucura de sabatele ei. Câtă vreme va zăcea pustiită, se va odihni; pentru că n-a avut odihnă în sabatele voastre, când ați locuit în ea. Leviticul 26:28-35.

Împrăștierea printre neamuri s-a împlinit pentru Daniel când a fost dus ca rob în Babilon, în timpul robiei lui Ioiachim. Atunci, pe când Daniel se afla în "țara vrăjmașilor", țara s-a odihnit și s-a bucurat de "sabatele ei". Cartea a doua a Cronicilor ne informează că perioada de timp a fost cei șaptezeci de ani ai lui Ieremia, pe care Daniel a ajuns să-i recunoască în capitoul nouă.

Pe cei ce scăpaseră de sabie i-a dus în Babilon; unde au fost slujitori ai lui și ai fiilor lui până la domnia împărăției Persiei: ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până ce țara s-a bucurat de sabatele ei; căci în tot timpul cât a rămas pustie a ținut sabat, până la împlinirea a șaptezeci de ani. Iar în anul întâi al lui Cirus, împăratul Persiei, pentru ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cirus, împăratul Persiei, și el a făcut o proclamație în toată împărăția lui și a pus-o și în scris, zicând: Așa zice Cirus, împăratul Persiei: Toate împărățiile pământului mi le-a dat Domnul, Dumnezeu cerurilor; și El mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este între voi, din tot poporul Lui? Domnul, Dumnezeul lui, să fie cu el și să se suie. 2 Cronici 36:20-23.

Termenul „împrăștiere” este un simbol al „celor șapte vremuri”. Judecata lui Nebucadnețar, constând în „șapte vremuri” de viețuire ca o fiară, a prefigurat judecata lui Belșatar, așa cum a fost reprezentată prin cuvintele misterioase de pe perete, „mene, mene, tekel upharsin”. Judecata lui Belșatar a fost reprezentată prin scrisul de pe perete, care echivala cu două mii cinci sute douăzeci, același număr de zile în care Nebucadnețar a trăit ca o fiară și același număr de ani reprezentat prin „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase.

Judecata lui Belșatar, care a fost preînchipuită de judecata lui Nebucadnețar, a fost reprezentată simbolic prin „cele șapte vremuri”, iar amândouă aceste judecăți reprezentau o „cădere a Babilonului”, simbolul soliei celui de-al doilea înger. Întâia cădere a Babilonului a fost atunci când turnul lui Nimrod a fost surpat.

Și tot pământul avea o singură limbă și o singură vorbire. Și s-a întâmplat că, pe când călătoreau dinspre răsărit, au găsit o câmpie în țara Șinear și s-au așezat acolo. Și au zis unul către altul: Haidem, să facem cărămizi și să le ardem bine! Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de mortar. Și au zis: Haidem, să ne zidim o cetate și un turn, al cărui vârf să ajungă până la cer; și să ne facem un nume, ca nu cumva să fim împrăștiați pe fața întregului pământ. Și Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care le zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: Iată, poporul este unul și toți au o singură limbă; și iată ce au început să facă; și acum nimic nu le va fi cu neputință din tot ce și-au pus în gând să facă.

Haidem, să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă unul altuia vorbirea. Astfel, Domnul i-a împrăștiat de acolo pe fața întregului pământ; și au încetat să mai zidească cetatea. Geneza 11:1-8.

La judecata de la Babel, care a fost judecata lui Nimrod, Domnul i-a "împrăștiat" pe răzvrățiții lui Nimrod pe "fața întregului pământ". Nimrod și acoliții săi știau că răzvrătirea lor avea să ducă la împrăștierea lor, căci spusese că motivația pentru zidirea turnului și a cetății era "să ne facem un nume, ca nu cumva să fim împrăștiați pe fața întregului pământ".

Un „nume”, în mod profetic, este un simbol al caracterului. Caracterul pe care Nimrod și acoliții lui l-au stabilit este reprezentat de faptele lor, căci după roade se cunoaște caracterul. Roada răzvrătirii lui Nimrod și, prin urmare, simbolul caracterului său, a fost construcția turnului și a cetății. Un „turn” este un simbol al unei biserici, iar o „cetate” este un simbol al unui stat. Numele răzvrățiților lui Nimrod, care le reprezintă caracterul, a fost combinația dintre biserică și stat, care este, de asemenea, reprezentată simbolic ca chipul fiarei.

Pasajul care identifică căderea Babelului conține expresia «haidem» repetată de trei ori. A treia oară este când Dumnezeu aduce judecata încurcării limbii lor și a împrăștierii lor. Primul «haidem» a fost pregătirea pentru al doilea «haidem», când și-au construit cetatea și turnul. După ce, în cadrul istoriei celei de-a doua exprimări a «haidem», își împliniseră lucrarea, Dumnezeu S-a coborât ca să privească răzvrătirea lor. Al treilea «haidem» a fost judecata, iar al doilea «haidem» a fost o probă vizuală. Primul «haidem» reprezintă primul lor eșec, iar, în mod profetic, rostirea de trei ori a lui «haidem» identifică procesul de testare în trei etape al Evangheliei veșnice. Mărturia răzvrătirii și a căderii lui Nimrod cuprinde mult mai multe informații, dar noi doar arătăm că, prima dată când Babilonul (Babel) a căzut, este identificat simbolul «șapte vremi», așa cum este reprezentat prin «împrăștiere». Judecata lui Nimrod a fost reprezentată printr-o împrăștiere, a lui Nebucadnețar prin «șapte vremi», iar a lui Belșatar prin «două mii cinci sute douăzeci».

Semnătura Alfa și Omega identifică faptul că linia profeției reprezentată de capitolele patru și cinci este mesajul ploii târzii al celui de-al doilea înger și al Strigătului de la miezul nopții. Linia începe cu căderea Babilonului reprezentată de Nebucadnețar, identificând anul 1798, când Babilonul spiritual (papalitatea) a căzut pentru prima dată. Apoi, la sfârșitul liniei, Babilonul lui Belșatar cade, marcând începutul căderii progresive a Babilonului spiritual (din nou, papalitatea), începând cu criza legii duminicale. Există doi martori ai căderii Babilonului la începutul liniei și doi martori la sfârșitul liniei. Logica profetică recunoaște semnătura Marelui Început și Sfârșit, în timp ce vede subiectul căderii Babilonului mărturisit de patru martori în linia reprezentată de capitolele patru și cinci din Daniel.

În relația tip-antitip dintre Nebucadnețar și Belșatar, atunci când este așezată în corespondență cu zilele de pe urmă, găsim fiara de pe pământ, în ipostaza ei asemănătoare cu un miel, reprezentată de Nebucadnețar, iar apoi, când vorbește ca un balaur, îl vedem pe Belșatar. Vedem, în relația profetică, cornul republican, condus de Constituția Statelor Unite, reprezentat de Nebucadnețar, iar răsturnarea Constituției, reprezentată de Belșatar. Îl vom vedea, de asemenea, pe Nebucadnețar ca o fecioară înțeleaptă, iar pe Belșatar ca o fecioară neînțeleaptă.

Vom continua studiul capitolelor patru și cinci din cartea lui Daniel în articolul următor.

Belșatar primise multe ocazii de a cunoaște și de a împlini voia lui Dumnezeu. Îl văzuse pe bunicul său, Nebucadnețar, izgonit din tovărășia oamenilor. Văzuse cum intelectul cu care monarhul trufaș se fălea îi fusese luat de Cel care i-l dăruise. Îl văzuse pe împărat izgonit din împărăția lui și făcut tovarăș al fiarelor câmpului. Dar dragostea lui Belșatar pentru distracții și autoproslăvire a șters lecțiile pe care nu ar fi trebuit nicicând să le uite; și a săvârșit păcate asemănătoare cu acelea care au adus judecăți exemplare asupra lui Nebucadnețar. A irosit ocaziile care îi fuseseră acordate cu îndurare, neglijând să folosească prilejurile la îndemâna lui pentru a ajunge să cunoască adevărul. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” era o întrebare pe lângă care marele, dar neînțeleptul rege a trecut cu indiferență.

Aceasta este primejdia tineretului fără luare-aminte și nesăbuit de astăzi. Mâna lui Dumnezeu îl va trezi pe păcătos, așa cum l-a trezit pe Belșatar, dar pentru mulți va fi prea târziu pentru pocăință.

Conducătorul Babilonului avea bogății și cinste, iar în trufia îngăduinței de sine se înălțase împotriva Dumnezeului cerului și al pământului. Se încrezuse în brațul său, neînchipuindu-și că s-ar găsi cineva care să îndrăznească să spună: «De ce faci aceasta?» Dar pe când mâna tainică scria litere pe peretele palatului său, Belșatar a fost cuprins de groază și a amuțit. Într-o clipă a fost pe deplin lipsit de putere și smerit ca un copil. Și-a dat seama că se afla la mila Unuia mai mare decât Belșatar. Își bătuse joc de lucrurile sfinte. Acum conștiința i s-a trezit. A înțeles că avusese privilegiul de a cunoaște și de a împlini voia lui Dumnezeu. Istoria bunicului său i s-a înfățișat la fel de viu înaintea lui ca scrisul de pe perete. Bible Echo, 25 aprilie 1898.